

8: And finally… Alaska

Dag 13: Van Grande Prairie (AB) naar Muskwa-Kechika Management Area/Steamboat Mountain summit (BC)

427 mijlen vandaag / 7227 km in totaal / 6902 stappen vandaag

Het heeft vannacht, weliswaar lichtjes, geregend: da's een van de keren dat ik wakker geworden ben. Ik herinner me nog vaag dat ik hoopte dat zich niet zou doorzetten naar deze ochtend. Dat is gelukkig niet het geval: als ik m'n ogen open, is het weliswaar licht bewolkt, maar droog. Een kwartiertje voordat m'n alarm afgaat, ben ik het bed uit. Er is afgesproken geweest dat ik eerst zou douchen, en dan m'n mannen wakker maak, zodat ook zij zich kunnen wassen, terwijl ik het ontbijt klaarmaak. Hoesy beslist echter om me te vergezellen, zij het tot aan het sanitaire blok, waar ik eerst de laatste lading uit de droogkast haal, en deze zo goed mogelijk opvouw. Vervolgens een snelle, allesbehalve verfrissende douche: de campinguitbaatster had me gisterenavond al verteld dat er problemen zijn met de temperatuurregeling van de douches in damesafdeling. Ze heeft spijtig genoeg niet overdreven: het water is zo verschrikkelijk heet, dat ik er zelfs niet kan onder blijven staan. Ik gebruik m'n washandje dat ik telkens enkele seconden onder de straal houd, om me na het inzepen af te spoelen.

Als ik onze RV binnenstap, zijn de 2 jongens ook al wakker en bijna uit bed. Op hun beurt gaan ze naar de wasruimte, terwijl wij samen de voorbereidingen voor het ontbijt treffen. Seighin is misnoegd als hij van ons te horen krijgt dat hij vandaag geen omelet

of pancakes mag maken: iedereen is klaar om aan tafel te gaan, en het zou teveel tijd in beslag nemen om te wachten tot hij klaar is met bakken. Als hij dan ook nog merkt dat zijn favoriete Griekse yoghurt op is, en zijn broer een andere soort – even lekker, maar niet Grieks – gekocht heeft, is hij helemaal uit zijn hum. Misschien kan hij iets vroeger opstaan, zodat zijn bakwerk samenvalt met mijn snijwerk?

Na het ontbijt maken we ons klaar voor een nieuwe dag op de weg. De mannen wachten met afwassen totdat ik terug ben van een sanitaire stop, maar ik maak ze duidelijk dat zij ditmaal van afwascorvee zijn. Het klopt dat ik de voorbije dagen er steeds op gestaan heb dat ik de vuile vaat wegwerk, maar ik moet leren 'delegeren', zodat we samen meer dingen op een kortere tijd doen: een win-winsituatie 😉 Terwijl de 'dump- en filltaken' door de heren uitgevoerd worden, ga ik alvast betalen voor m'n 3 wasbeurten: 15,00 CAD. De campinguitbaters willen echter van geen vergoeding weten: "You're only passing through, so I think that we can take these 3 loads." Ik dring nog even aan, maar ze staan erop: ik ben hen niets meer schuldig. Zeer vriendelijk van hen!

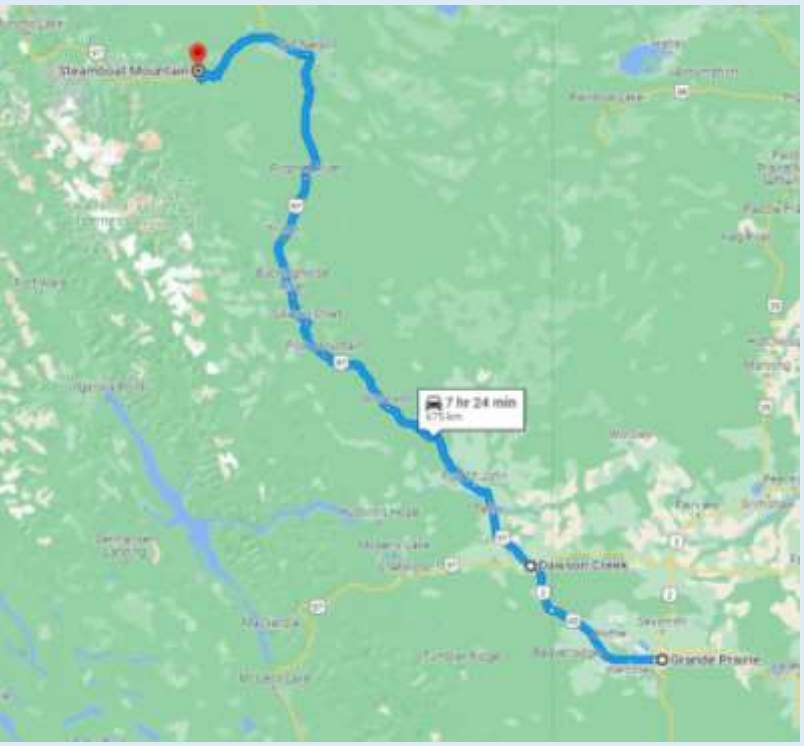

Om 10u30 rijden we het kampeerterrein af: aangezien het nog 'vroeg in de ochtend' is, nemen Hoesy en ik de 1ste shift als duo chauffeur/copiloot voor onze rekening. Het 1ste half uur hebben we de indruk dat Waze ons in de maling neemt, en ons rondjes doet rijden, zelfs op niet-geasfalteerde wegen. Als ik ter vergelijking Google Maps, waar Hoesy niet echt fan van is, opstart, merken we dat Waze inderdaad nukkig is. Uiteindelijk raken we tegen 11u00 dan toch op 'het juiste pad': een luttele 2.400 km scheiden ons nog van Fairbanks, het meest noordelijke punt van Alaska dat we bezoeken.

Ik moet nog wennen aan de lijvige 'Milepost', waarin echt alle elementen van het traject naar Alaska gedetailleerd beschreven staan. Het is de taak van de bijrijder om niet alleen de info in dat boek harmonieus te laten overeenstemmen met de route die Waze uitstippelt, maar ook om interessante tussenstops uit te dokteren. Hoesy is begonnen met het markeren van bepaalde zaken, maar ver is hij daar nog niet mee geraakt, en het vraagt even tijd om te

begrijpen hoe het boek opgesteld is, wat de verschillende afkortingen betekenen en waar ze naar verwijzen. Als ik aan de chauffeur al een vraag ter verduidelijking stel, reageert hij eerder kribbig: 'Ik ben aan 't rijden, ik kan het niet zien.' Is het dan toch waar dat vrouwen in 't algemeen en blondjes in 't bijzonder geen kaart kunnen lezen?

Na een uurtje rijden komen we aan een 1ste interessante plek op onze route: de grens tussen Alberta en British Columbia. In 1 klap worden we ook weer wat jonger; ondertussen bedraagt het tijdverschil met België al 9 uur! De weg is aan weerszijden begroeid met hoofdzakelijk berkenbossen en strekt zich ver voor ons uit. Af en toe passeren we een stadje, zoals Beaverlodge, waar een gigantisch standbeeld van een bever aan het visitor center opgetrokken is. Ik heb ook de indruk dat de Canadezen gek zijn op golfen: op de meest onverwachte plekken (lees: in de meest onbeduidende dorpjes) zien we golfterreinen van 9 tot zelfs 18 holes.

Dan, nog een uur later, belanden we in Dawson Creek – voor de fans: ik betwijfel of het dezelfde plaats is waar de gelijknamige TV-serie zich afspeelt. Dit stadje is van historisch belang: het is namelijk de plek waar de Alaska Highway start. Deze snelweg begint aan mijl 0 in Dawson Creek, BC en eindigt officieel in Delta Junction, AK aan mijl

8: And finally… Alaska

1.422 (onofficieel gaat ie nog even door tot Fairbanks, AK – mijl 1.523). Hij viert dit jaar z'n 80ste verjaardag: de aanleg ervan begon in 1942 en vergde 'amper' 8 maanden en 12 dagen. We houden even halt om foto's te trekken van het 'Welcome to Alaska Highway' bord aan het bezoekerscentrum, en het 'Mile 0' monument een eindje verder. Nog even een tankstation opzoeken – amai, de brandstof is hier duur! – en dan weer verder.

In 'The Milepost' lees ik dat er op nog geen 30 kilometer verder restanten van de originele oude Alaska Highway te vinden zijn, mét de Historic Kiskatinaw River Bridge.

Naar verluidt zou dit de enige van de originele houten bruggen langsheen de snelweg zijn die vandaag nog in gebruik is. Een klein ommetje waard. Een bordje met 'Closed' aan het begin van de weg ernaartoe doet ons al vermoeden dat deze info niet meer up-to-date is. Inderdaad, de brug is afgesloten met betonnen blokken, maar nog wel te voet toegankelijk. Een knap staaltje vakmanschap van 162 m lang in het midden van de natuur, dat langzaamaan de tand des tijds begint te voelen.

Het is ondertussen 13u00 gepasseerd, voor onze maag eigenlijk al 14u00, dus tijd voor een hapje. Aanvankelijk denken we in de richting van bokes als middagmaal, maar dan oppert Hoesy dat we evengoed ergens iets warms kunnen gaan eten, dan moeten we vanavond niet meer op zoek naar een restaurantje. Op onze reisweg passeren we binnen afzienbare tijd enkele stadjes: daar zal zeker wel iets 'lunch-baars' zijn. Ik ga alvast op zoek naar mogelijke kanshebbers.

In het 1ste plaatsje dat we doorrijden, Taylor, is er niet dadelijk iets naar onze meug te vinden, maar het volgende, grotere stadje, Fort St. John, biedt wel een aantal interessante mogelijkheden. De keuze valt finaal op 'The Chopped Leaf', een zogenaamde fastfoodplaats, maar vooral gezonde bowls, slaatjes, wraps en sandwiches serverend, met tal van vegetarische en veganistische opties. Het is anders dan gewoonlijk, maar 't smaakt; zelfs de drankjes, smoothies of water gearomatiseerd met framboos, braambes en watermeloen, zijn lekker. Nadien laten Loic en ik ons nog verleiden tot een bezoekje aan de Starbucks; zou ik misschien toch ook maar een mok van Canada aanschaffen? Helaas, enkel exemplaren van British Columbia zijn er te verkrijgen, maar daar ga ik niet mee beginnen: dan moeten we alle andere Canadese provincies eveneens bezoeken 😉

8: And finally… Alaska

Tijd om van team te verwisselen! Wij vliegen in de beestenbak, de 2 jonge kerels nemen voorin plaats. De sfeer zit er duidelijk in: ze brullen mee met de liedjes van de playlist die zij afspelen – ongeschreven wet: de chauffeur/copiloot mogen de muziek kiezen – en converseren met elkaar… in het Engels. Naar goeie gewoonte zet ik me weer aan 't schrijven; Hoesy leest en bekijkt het voorbijflitsend landschap. De berken hebben opnieuw plaats gemaakt voor coniferen; in de bermen bloeien er hier en daar late zomerbloemen.

Een 3-tal uurtjes later – we zijn dan alweer 17u30 – stoppen we even voor een plasje en wisselen we opnieuw van plaats. Tijdens het middagmaal hebben we afgesproken dat we vandaag geen beroep doen op een kampeerplaats, maar gewoon gaan stoppen als we moe zijn en, voor de 1ste keer tijdens deze road trip, echt gaan 'wildkamperen'… wat toegestaan is in Canada. Ik heb er mijn bedenkingen bij – is dit wel veilig? – maar de 3 mannen zien het helemaal zitten: we hebben alles wat we nodig hebben aan boord.

Veel valt er niet meer te vertellen over de rit die volgt… of toch? Vorige maand hebben mijn zus en (een deel van) haar gezin eveneens een road trip in het noordwesten van de States en het zuidwesten van Canada ondernomen. Ze zijn met schitterende foto's en fantastische verhalen thuisgekomen, maar een ding was zeker voor hen: de bewering dat er beren voorkomen in Canada, IS EEN HOAX! Ze hebben geen enkele beer gespot. Wel, sorry dat ik je moet tegenspreken, zus: wij hebben op onze weg niet een, maar twee zwarte beren gespot! OK, het bewijs is er (nog) niet – vooraleer we het fototoestel in aanslag hadden, waren we er voorbij – maar dat komt nog! 😊

Het oorspronkelijk plan is dat we de nacht zullen doorbrengen op een rest area gelegen aan Kledo Creek, op zo'n 510 km van het startpunt van de Alaska Highway gelegen. Als we deze bereiken, lijkt de grote strook zand aan de zijkant van de weg weinig uitnodigend: een vuilbakje, met enkele meters verder een plastic zak vol met afval:

uitgelezen plek om beren op bezoek te krijgen! Ik duik opnieuw in 'The Milepost': er is nog een stopplaats langs de highway, een die beter uitgerust is – vuilbakken, informatieborden, zelfs een uitkijkplatform – maar die nog een 27-tal km verder rijden ligt. We twijfelen even: de zon is snel aan 't ondergaan – met een mooie gekleurde lucht tot gevolg – en we zitten midden in de bergen. Bovendien komt het wild tegen de avondschemering uit de bossen, de weg op; willen we wel bij valavond rijden?

We gaan ervoor: met een beetje geluk halen we het voordat de duisternis helemaal ingevallen is. De rit verloopt vlot en om iets na 20u30 arriveren we op de plek in de buurt van de top van Steamboat Mountain. Een upgrade in vergelijking met de 1ste stopplaats: er zijn zelfs 2 toiletten aanwezig! Nog even het platform op om een blik te werpen op de mooie natuur rondom ons en een foto te maken van de laatste stralen van de ondergaande zon. Dan, de waarschuwing in de Milepost indachtig – "CAUTION: Watch for bears. Do not feed bears! A fed bear is a dead bear" – trekken we ons terug in ons rijdend huis. We maken het ons gezellig en houden een 'candlelight bokes avondmaal'.

Aanvankelijk hebben we de plaats helemaal alleen voor ons, maar druppelsgewijs strijken er nog logees neer: RV's, wagens met caravan, zelfs een truck met oplegger. Als we in bed kruipen – in tegenstelling tot onze gewoonte vrij vroeg (tussen 21u30 en 22u00) – komt er nog een lawaaierige groep aanzetten, die een tijdje ter plaatse met draaiende motor staat te babbelen. 't Zal toch niet waar zijn, hè? Juist als ik het serieus op m'n zenuwen begin te krijgen, besluiten ze om het toch maar af te bollen: good ridance! Nu zijn het enkel nog onze 2 zonen die in hun bed liggen te gamen, die me wakker houden… Zzzzzz….

Dag 14: Van Muskwa-Kechika Management Area/Steamboat Mountain summit (BC) naar rest area Canol Project (YT)

457 mijlen vandaag / 7963 km in totaal / 11863 stappen vandaag

Een paar minuten voordat m'n GSM-alarm van zich laat horen, rol ik m'n bed uit: ik ben al even wakker, maar wil de rust niet verstoren, in de veronderstelling dat het nog geen tijd is om op te staan. Vandaag wordt onze dag wederom gevuld met kilometers vreten – een paar stops voor bezienswaardigheden niet meegeteld. Daarom willen we écht wel op tijd vertrekken, zodat we de afstand tussen ons en Alaska toch wel met een behoorlijk stuk kunnen verkleinen. Ik schakel nog niet dadelijk de generator aan, maar als Hoesy en even later ook Loic opstaan, werp ik een blik naar buiten: op 1 RV na is de hele rest area leeg! We storen dan ook niet echt door onze generator te laten werken, zodat ik het fruit kan wassen en er koffie kan gezet worden.

Onze fruitvoorraad heeft besloten om allemaal tegelijkertijd rijp te worden/zijn, dus deze morgen bestaat onze fruitsla uit een heerlijke mengeling van peren, aardbeien, druiven en meloen. Loic verwent z'n broer door het bakken van de eitjes op zich te nemen, en even later zitten we te ontbijten met zicht op de bossen en bergen. "Intermittent cell phone service next 84 kilometers": geen bereik voor GSM, geen verbinding via Messenger, WhatsApp, … en tóch heb ik enkele berichtjes binnengekregen De connectie houdt net lang genoeg stand om een teken van leven aan de achterblijvers in België door te sturen.

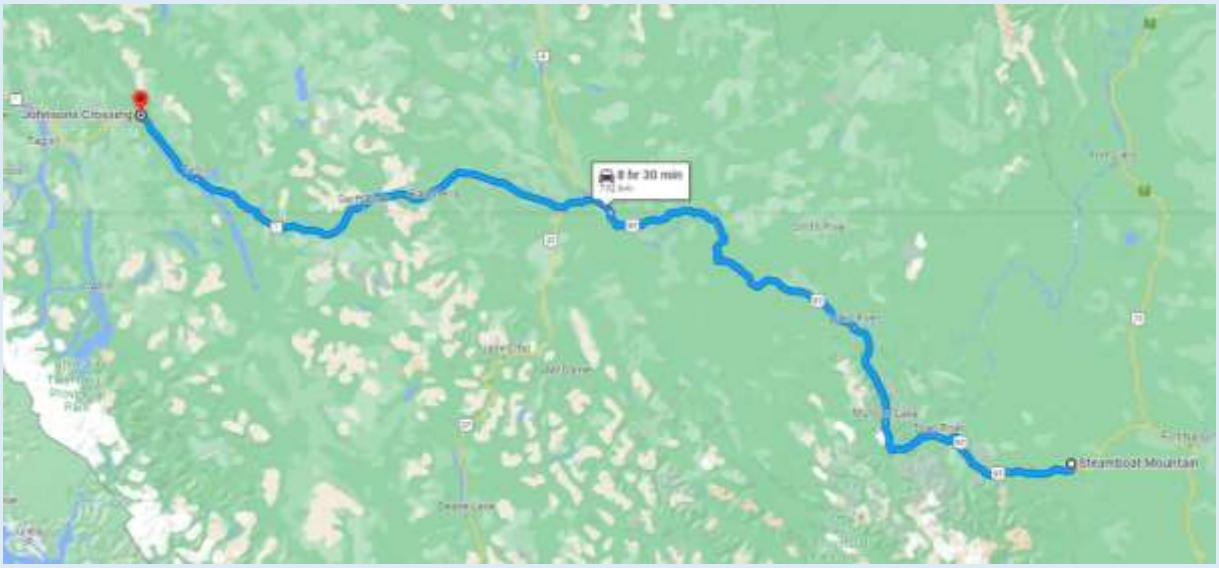

M'n ventje en ik hebben afgesproken om te trachten tegen 08u30 aan 't rijden te zijn, maar dit hebben we wijselijk niet aan de boys verteld. We slagen ei zo na in ons voornemen: afwas gedaan, alles opgeruimd, een kwartiertje later dan voorzien zijn we terug 'en route'. Het zonnetje schijnt, er is weinig verkeer op de weg, we hebben er zin in… maar een halfuurtje later staan we alweer stil: wegenwerken. Het duurt naar ons aanvoelen een eeuwigheid vooraleer het de beurt is aan onze kant om door te rijden: braafjes volgen we de volgwagen die ons aan een gezapige snelheid langs het hobbelige parcours leidt. Ongeveer halverwege de wegenwerken bevindt zich een camping mét winkeltje waar ze overheerlijke kaneelbroodjes verkopen, of zoals 'The Milepost' beschrijft: "The Andrews family will be happy to serve you our world-famous cinnamon buns (said by thousands to be the best they ever had)". Pech voor Hoesy en Seighin: we raken de parking niet opgedraaid.

Omzeggens onmiddellijk na ons vertrek zijn we al geconfronteerd met een immens lichtbord: "Bison on Highway!" Onze verwachtingen zijn hooggespannen: misschien krijgen we wel een aantal van deze majestatische beesten te zien. Vooralsnog is dit echter niet het geval, wat niet betekent dat we geen wild ontmoeten. Een kwartiertje na de wegenwerken is het al prijs: een moose oftewel eland staat rustig aan de kant, en verdwijnt in het struikgewas als we hem/haar voorbijrijden. Dit wordt het begin van verscheidene ontmoetingen met soms heel onverwachte dieren!

8: And finally… Alaska

Even een korte stop aan Summit Lake, een prachtig meer gelegen op de hoogste top van de Alaska Highway. Loic gaat onmiddellijk de temperatuur van het water uitproberen: hm, toch eerder aan de frisse kant! Je kan hier ook perfect overnachten, en even bekruipt me het gevoel van 'waarom heb ik niet iets verder in het boek gebladerd?' Aan de andere kant: om dit te bereiken, hadden we nog een stuk verder moeten rijden, in de duisternis, en wie weet wat we dan tegengekomen waren! Soit.

Na nog een moose gespot te hebben, maken we vervolgens kennis met een kleine kudde zogenaamde 'Stone sheep'. Nee, geen rots- of steenschapen: de beestjes zijn vernoemd naar hun ontdekker, een zekere heer Stone. De dieren zijn donkerder en iets slanker dan de Bighorns van de Rocky Mountains en worden vaak aanzien voor berggeiten, die in deze streek helemaal niet voorkomen.

Nu maakt de zon plaats voor regen en rijden we gedurende een uurtje doorheen een nat landschap, onder een grijze, bewolkte hemel. Ik vraag mezelf af of het wild zich eigenlijk laat afschrikken door dit beetje nattigheid. Het is waarschijnlijk wel wat meer gewoon, met die harde winters vol kou en pakken sneeuw… Alleszins, voorlopig krijgen we geen beestjes meer te zien, ook niet nadat het zonnetje er terug door komt.

We komen aan een andere bezienswaardigheid langsheen de Alaska Highway, of beter gezegd, we rijden erover: de Lower Liard River bridge. Het is naar verluidt de enige nog overgebleven hangbrug langs de iconische snelweg.

Vlak daarna liggen de Liard River Hot Springs, met camping én mogelijkheid tot baden in de warmwaterbronnen. Daar hebben we wel oren naar! Er is slechts 1 probleem: de toegang moet cash betaald worden. Het familietarief is weliswaar 10,00 CAD, en dat

heb ik op zak, maar de parkwachter rekent ons niet als 'familie', gezien de 2 volwassen zonen: 5,00 CAD per persoon, dus 20,00 CAD in totaal, please! Tot onze spijt moeten we onze reisweg 'niet-gebaad' voortzetten…

Die spijt maakt echter al snel plaats voor opwinding: wat zien we daar langs de kant van de baan? Yezzz, een kudde bizons staat gemoedelijk te grazen. Prachtig aanblik, die machtige beesten! Natuurlijk maken we een rits foto's.

We zijn nog onder de indruk van dit schouwspel als Hoesy op een tamelijk bruuske manier plots vaart mindert en naar de linkerberm wijst: "Loopt daar nu geen coyote? Wacht, nee, in deze streek komen er geen coyotes voor… Kan het…? Ja, begot, het is een wolf!" Ongelovig kijken we hoe het jonge mannetjesdier een poosje over en weer loopt, enkele malen huilt (en geen antwoord krijgt) en dan op z'n dooie gemakje de baan oversteekt. Daar gaat hij in de graskant op iets jagen, sprongetjes makend, om tenslotte in het hogere gras te verdwijnen. W.A.U.W.!!!

De klok tikt in de richting van 13u00, en volgens een advertentie in 'The Milestone' kan je in de 'Coal River Lodge' terecht voor de "Best bison burgers on the highway!" Klinkt zeer aanlokkelijk, dus we parkeren met een verwachtingsvolle maag voor het kleine gebouwtje waarin het restaurant is ondergebracht. Hopelijk hebben ze ook enkele vegetarische gerechten op de kaart staan… Helaas, we hebben weer pech: de 'grillmomenten' vinden plaats tussen 08u00 en 11u00 in de ochtend en vanaf 16u00 in de namiddag. De vriendelijke jongedame probeert ons nog te verleiden met een heerlijke fruit pie, maar we hebben onze zinnen op een warme maaltijd gezet, dus we bedanken beleefd, maar beslist.

De chauffeurstandem Loic-Seighin neemt de voorste zetels in, en we zetten onze weg weer voort. Hopelijk vinden we vanavond iets warms te eten! Ondertussen gaan de bijrijders zoals het hoort, aan de slag met brood en beleg om een middagmaal te bereiden. Note to ourselves: vandaag of morgen moeten we toch echt wel gaan winkelen, want onze voorraden beginnen aanzienlijk te slinken. We eten het resterende brood tot op de korstjes op. Daarna is het weer schrijven geblazen: ik moet van de lange ritten profiteren om ons reisdagboek zo up to date mogelijk te houden, want straks zullen onze dagen er weer veel gevulder uitzien!

Nog steeds hebben we omzeggens geen verbinding, wat het navigeren niet gemakkelijk maakt: het is op de oude manier, gebruikmakend van 'The Milepost', om te zien hoe onze reisweg precies verloopt. Als we ongeveer een uur aan 't rijden zijn, houden we op aanwijzing van de copiloot halt op een plek waar we een mooi uitzicht op de Liard rivier hebben. Volgens een legende huisde hier een bende bandieten die van het wijdse overzicht handig gebruik maakten om rivierboten te overvallen en beroven. We spotten nog een keer of 2 bizons, gelukkig steeds aan de kant van de weg, maar voor de rest is het een rit zonder voorvallen.

Om iets voor 15u30 stoppen we bij een groot bord dat ons welkom heet in Yukon, de Canadese provincie 'Larger than life/Plus grand que nature'. Vanaf nu vertoeven we opnieuw in Mountain Standard Time en zijn we dus weer een uur ouder, dixit 'The Milepost'. Het rare is dat onze GSM niet automatisch overschakelt, ook niet als we het plaatsje Watson Lake binnenrijden, waar de connectie met het internet, zij het kortstondig, weer wel werkt. We blijven dus in het ongewisse wat de correcte tijd betreft…

8: And finally… Alaska

In Watson Lake brengen we een bezoekje aan een wel heel uniek 'bos': het 'Sign Post Forest'. Deze unieke verzameling van kentekens, plaatsnamen, nummerplaten, … werd gestart door een Amerikaanse soldaat die meehielp aan de aanleg van de Alaska Highway. Ondertussen zou de openluchttentoonstelling zo'n 90.000 stuks rijk zijn, en nog steeds groeien. We lopen een poosje rond en bekijken de soms ludieke, dan weer echte afbeeldingen. Loic spot een Belgische nummerplaat – joehoe! - en ik ontdek een Nieuw-Zeelandse bijdrage. Er staan ook enkele 'oldtimers' tentoongesteld: een brandweerwagen, een tractor, een oude landbouwmachine. Verschillende nationaliteiten zijn hier vertegenwoordigd: Canada, natuurlijk, en de USA, maar ook Duitsland, Nederland, Polen, … Er is een Belgische nummerplaat van Poederlee en een bord van een Californische familie die voor de 3de keer een RV-trip naar Alaska ondernomen heeft.

Na nog eens een kleine 2 uur rijden wordt er na een plaspauze nogmaals van chauffeur gewisseld. Ik ben opnieuw bijrijder, ook al is m'n verhaal van vandaag nog niet helemaal geschreven. Zo goed en zo kwaad als het gaat, probeer ik verder te tokkelen, ditmaal op Loics werklaptop, wat weliswaar een extra probleem met zich meebrengt: m'n USB-stick wordt door dit apparaat niet herkend, en dus moet ik een Worddocumentje openen en dat opslaan op het Bureaublad. Later moet dit dan op een of andere manier aan mij bezorgd worden.

Eens het reisdagboek bijgewerkt, kan ik me weer op m'n bijrijdertaak concentreren. Geen verbinding met het internet betekent ook geen muziek – vergeten playlists van Spotify te downloaden – dus we zijn inventief. Ik ontdek nog een album op Hoesy's GSM en de volgende 45 minuten schallen de vrolijke liedjes van een baasje en zijn hond door

de bestuurdersruimte, tot afgrijzen van de 2 jongens 😊 Aangezien Hoesy daarnet al als copiloot opgetreden is, heeft hij de mogelijke restaurantkeuzes en overnachtingsadresjes al opgelijst. Ik hoef met andere woorden niets meer te doen. Wel werp ik af en toe een blik op 'The Milepost', waardoor ik onder andere te weten kom dat we nog eens Yukon voor British Columbia verruilen om 68 km verder opnieuw in Yukon terecht te komen. In totaal zou deze afwisseling tussen de 2 provincies 7 keer gebeurd zijn. Wat de mensen doen die op de grens ervan wonen met de verschillende tijdzones, is mij een raadsel…

De op een na langste brug op het traject van de Alaska Highway brengt ons om iets na 19u00 tot aan Yukon Motel/Restaurant in Teslin. Het menu is eenvoudig – hoofdzakelijk wraps, salades, quesadillas, burgers en enkele vleesschotels – maar er zijn ook vegetarische gerechten te verkrijgen, en ieder vindt iets naar z'n zin. Eindelijk begint er terug geluid te komen uit onze jongste, die sinds 'Sign Post Forest' aan het mokken was geslagen omdat de jacht op koten allesbehalve goed verloopt. Aan tafel durft hij zelfs te vragen of Anchorage, AK een internationale luchthaven heeft: no way dat hij zo vroeg al terug naar België keert! Z'n oudste broer probeert op hem in te praten en hem te overhalen een positieve kijk op de zaken te hebben.

Er wordt gediscussieerd over wat we juist gaan doen qua slaapplaats voor deze nacht. Er zijn nog enkele campings langsheen onze route, maar geen van allemaal beschikt over elektriciteit, douches en - vooral belangrijk – wifi. Dat laatste heeft Seighin nodig om nog eens deftig op speurtocht naar koten te gaan, én naar United Airlines te bellen om te vragen of zijn vlucht vanuit Seattle, WA omboekbaar is naar een vanuit Calgary, AB. Loic vindt het tamelijk absurd om voor een campingplaats te betalen, terwijl we gratis en aan dezelfde voorwaarden ergens langs de kant van de baan kunnen overnachten. Hij heeft natuurlijk een punt, maar ik begin zo langzamerhand wel weer naar een douche en een haarwasbeurt te verlangen. En we hebben niet genoeg water meer om alle vier een douche te nemen, laat staan m'n haar te

wassen. 'k Zal het nog maar eens een dagje langer zo laten, zekers? Bij het overwegen van de verschillende opties voor morgen – we moeten in Whitehorse boodschappen doen en zo mogelijk wifiverbinding vinden, zodat Seighin z'n ding kan doen – wordt er weinig rekening gehouden met m'n inbreng. OK, ze doen maar…

Terug de RV in om 20u45 en rijden totdat we te moe zijn/het te donker is. Hopelijk vinden we ergens iets deftig om veilig de nacht te kunnen doorbrengen. Finaal belanden we op een afgelegen plek waar niets van verkeer komt, maar waar evenmin iets buiten een vuilbak en een rudimentaire WC aanwezig is. Het geheel doet zelfs een beetje spookachtig aan: het is namelijk 'The Canol Project', een vroegere opslagplaats van oude WWII-voertuigen. Het oude 'autokerkhof' is echter behoorlijk geplunderd geweest, en hetgene dat er overschiet, vormt een trieste herinnering aan het verleden. We poetsen snel onze tanden, zelfs zonder de generator aan te leggen, en kruipen ons bed in. Het is nog niet eens 22u00. Ik heb een donkerbruin vermoeden dat ik niet gerust ga slapen…

Dag 15: Van rest area Canol Project (YT) naar Viewpoint Midway Lake and Wrangell Mountains (AK)

447 mijlen vandaag / 8683 km in totaal / 23503 stappen vandaag

Het heeft een tijdje geduurd vooraleer ik de slaap te pakken had. Het was nochtans niet koud, noch waren er vreemde geluiden te horen. Waarschijnlijk nog steeds een beetje verongelijkt over de manier waarop de 3 heren der schepping me soms behandelen, althans, zo voel ik het aan. Tenslotte ben ik dan toch in dromenland verzeild geraakt. Zoals elke nacht ben ik enkele keren halfwakker geweest, maar al bij al mag ik niet klagen over de voorbije nacht. Ik ben alweer in het land der wakkeren en lig nog wat na te denken over het niet verschijnen van geesten van in de tijd dat de Alaska Highway aangelegd werd, als de wekker afloopt: 07u00.

In tegenstelling tot andere ochtenden blijft Hoesy nog even liggen, wat geheel OK voor mij is: als een van de 2 chauffeurs moet hij goed uitgerust zijn voor de volgende 100en kilometers. Ik begin alvast aan de fruitsla – ditmaal 5 verschillende soorten vruchten, en nòg blijf ik het rijpingsproces met moeite voor – terwijl de mannen opstaan. Loic sorteert de stapel was die al 2 dagen op een vouwbeurt ligt te wachten. Seighin is nog volop choco-pannenkoekjes aan 't bakken als mijn snijwerk al achter de rug is. Geen nood; kan ik even naar buiten om foto's van de oude autowrakken en ons huis op wielen te trekken. Het is fris buiten, wat me enigszins verbaast: we zijn de laatste dag van augustus, maar het voelt meer aan als een zonnige oktoberochtend.

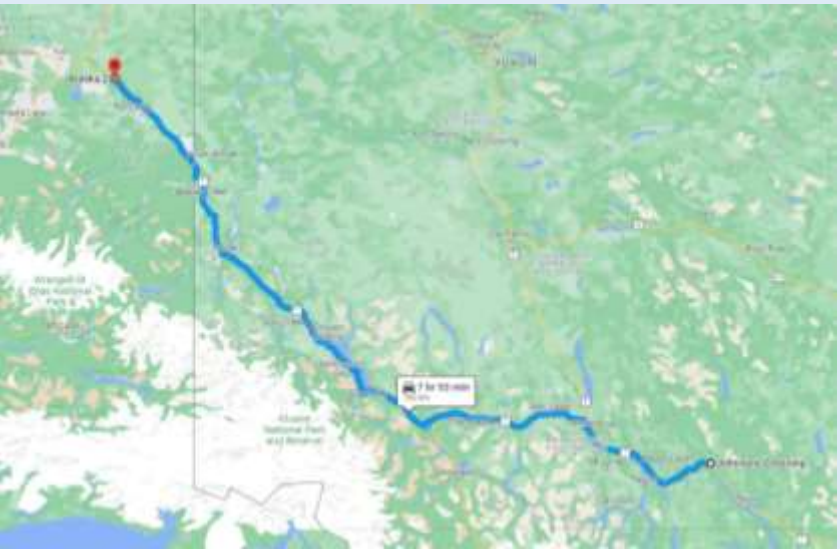

De jongens zijn nog van hun thee en fruitsla met granola en yoghurt aan 't genieten als ik terug binnenkom, dus poets ik alvast m'n tanden. Daarna wassen Hoesy en ik samen af. Net voor we vertrekken, veegt en 'swifferdweilt' Seighin nog de hele ruimte: het was nodig! Dit kan netjes opdrogen, want wij zitten vooraan en de 2 jongens rond de tafel. Om 09u10 starten we de motor: verdorie, bijna een half uur later dan gisteren! Dit heeft alles te maken met de bakker die niet tijdig opgestaan is; dat moeten we zien te remediëren…

Ons traject voor vandaag is 'gewaagd': we willen heel graag de grens met Alaska overgestoken hebben vooraleer we een slaapplaats opzoeken. Dit betekent wel dat we nóg meer kilometers dan gisteren moeten afleggen, en dat waren er al een 740-tal. Waarschijnlijk te hoog gegrepen: we moeten immers dringend boodschappen doen én er staan een aantal bezichtigingspunten op ons programma. Enfin, we zien wel hoever we geraken.

Het zonnetje is van de partij, maar de kilte zit bij iedereen nog een beetje in de kleren, dus voor de 1ste keer op onze road trip gaat de verwarming op. De bermen zijn bezaaid met mooie paars-roze bloemetjes; het valt me op dat sommige bomen, zoals de berken en de fijnstammige elzen al beginnen te verkleuren. Hoe hoger naar het noorden, hoe korter de zomer in Canada! We blijven de Alaska Highway volgen, en rijden in de richting van Whitehorse, Yukon. In 'The Milepost' lees ik dat het stadje aan zijn naam gekomen is omdat de 1ste mijnwerkers die rond 1800 in de streek arriveerden, vonden dat de schuimkoppen van de stroomversnellingen van de Yukonrivier leken op de manen van witte paarden. Leuke verklaring!

Als copiloot volg ik zorgvuldig de wegbeschrijving in onze wegbijbel en om 10u30 arriveren we op onze 1ste tussenstop: Miles Canyon. Deze canyon, juist ten zuiden van de

stad, betekende een grote uitdaging voor de goudzoekers ("the Stampeders" genaamd) op weg naar Klondike, want na de nauwe pas genomen te hebben, moesten ze de Whitehorse en later de Squaw Rapids zien te trotseren. Over de Yukon die door de Miles Canyon stroomt, bevindt zich een mooie hangbrug die een wijdse blik op de rivier biedt.

Een half uurtje later parkeren we aan de oevers van dezelfde rivier om kort de S.S. Klondike te bezichtigen, een raderboot die de Yukon op- en afvoer tussen Dawson City en Whitehorse. De 1ste liep na 7 jaar dienst aan de grond, en onderdelen ervan werden gebruikt om z'n opvolger te bouwen. Die werd in 1937 te water gelaten en vervoerde tot 1955 post, voedingswaren en algemene voorraden, passagiers en zilverlooderts. Tijdens de winters werd de post door een sledehondenmenner en zijn span ter plaatse gebracht.

8: And finally… Alaska

Om 11u30 stoppen we voor een 3de maal, dit keer om 2 vliegen in 1 klap te slaan. Eerst wandelen we naar om het grootste skelet van een wolmammoet gevonden in Noord-Amerika van dichterbij te bekijken. Het museumpje waar dat zich bevindt, is echter betalend, en we zitten een beetje in tijdsnood, dus nemen we genoegen met een kiekje van het gezinnetje mammoeten voor het gebouw. Van daaruit is het maar enkele meters stappen naar de grootste windhaan ter wereld, een heuse DC-3. Dit vliegtuig begon z'n carrière als transportvoertuig in Azië tijdens WWII. Na de oorlog werd het omgebouwd naar een passagiersvliegtuig, dat tot 1970 dienst deed [noot van Hoesy: het is dus in feite een Douglas C-47 Skytrain, beter gekend als Dakota, later omgebouwd naar een civiele DC-3]. Aanvankelijk gestript voor onderdelen en dan ergens gestald, werd het finaal gerestaureerd en op een draaiend platform gezet: voilà, de grootste windhaan is geboren! Er bevindt zich een groepje Duitssprekende jongeren dat enthousiast foto's neemt; in m'n beste school-Duits vraag ik of ze even opzij willen gaan, zodat wij de DC-3 ook kunnen trekken. Ze bieden aan om van ons gevieren een kiekje te nemen, wat we

natuurlijk niet afslaan.

Het is bijna middag: als we snel zijn, kan Loic nog deelnemen aan een meeting die om 20u00 Belgische tijd ingepland staat. Onze oudste zoon bedankt ons echter voor de moeite: het tijdverschil met ons kleine landje bedraagt tóch 9 uur, wat ons in de Pacific Standard Time zone plaatst. Wie kan er nog volgen? Alleszins, er is een Walmart in Whitehorse, dus daar gaan we naar op zoek. Met een af-en-aan verbinding kunnen we Waze niet gebruiken, en zijn we aangewezen op het rudimentaire plannetje in 'The Milepost'. Toch lukt het me om onze chauffeur naar de juiste plaats te dirigeren. Onze jongste is bijna onmiddellijk weg: hij heeft vlakbij een Starbucks ontwaard, en gaat van de wifi gebruik maken om koten te zoeken. Loic biedt aan om te gaan tanken, en vervoegt dan z'n jongste broer om hem een handje toe te steken.

Beide oudjes zijn van boodschappencorvee en zetten koers naar de Walmart. Het is geen 'supercenter', maar er is wel een behoorlijke heren- en dameskledingafdeling, wat Hoesy prompt op zoek doet gaan naar handschoenen. Aha, er zijn ook Levi's jeans te verkrijgen! Effe de prijs checken… en dan dadelijk naar de dameskledingsectie, want nog geen 35,00 CAD voor een jeans, da's écht een koopje! Ik pas 2 exemplaren, en beslis ze beide aan te schaffen. Meevallertje! Vervolgens concentreren we ons op het aanschaffen van de zaken waarvoor we eigenlijk hier zijn. Het valt ons op dat het aanbod veel kleiner is én veel schappen lege plekken vertonen. De merken die we gewoon zijn, zijn hier niet of amper te vinden en we moeten dus wat creativiteit aan de dag leggen om onze boodschappenlijst afgevinkt te krijgen.

We laden al onze boodschappen in de RV en vervoegen dan onze 2 jongens, die driftig tokkelend op hun laptop bezig zijn. In afwachting van de beëindiging van hun opzoekwerk bestellen we een koffie-met-een-smaakje: een White Chocolate Mocha voor Hoesy, Seighins favoriet, een Pumpkin Spice Latte en een nieuweling voor zowel Loic als mezelf,

een Apple Crisp Oat Macchiato. Een Canadamok is spijtig genoeg ook hier niet in voorraad. De vriendelijke barista is van Japanse origine en getrouwd met een… Belg! Ze heeft 8 jaar in het Brusselse gewoond vooraleer haar man een jobaanbieding hier kreeg en spreekt dus vloeiend Frans. Het is duidelijk dat ze het fijn vindt om nog eens met Belgen in contact te komen: ze vertelt honderduit.

Om 14u15 zijn we eindelijk terug aan 't rijden, met het andere team aan het stuur/in de passagierszetel. Na het drinken van ons Starbucksdrankje is mijn grootste honger

verdwenen [noot van Hoesy: niet te verwonderen, een tas koffie in de Starbucks is al snel 400 Kcal], maar toch smeren we de bokes voor het middagmaal. Nu nog warm gaan eten, zou té veel tijd van ons schema afknabbelen. In het slechtste geval kunnen we vanavond nog altijd een diepvriesgerechtje opwarmen. Na de lunch ga ik weer over tot een van m'n vaste bezigheden: het bijschrijven van onze gebeurtenissen.

En zo zet onze reisweg zich voort, tot we rond 17u00 op een brede zandstrook vlak aan Kluane Lake parkeren. Dit meer is het grootste van Yukon, en heeft ook een historische betekenis: vlakbij bevindt zich immers 'Soldiers Summit', de plek waar de Alaska Highway officieel geopend werd op 20 november 1942. Er is een korte trail die naar de top leidt; aan het begin ervan leer ik van een infobord waarom deze weg überhaupt aangelegd werd. In WWII waren de Amerikanen beducht voor een Japanse aanval op de kust van Alaska, en daarom wilden ze een militaire bevoorradingsweg die hun hoogstgelegen staat met het zuiden verbond [noot van Hoesy: dat deze vrees niet uit de lucht gegrepen was, bewijst de Slag om de Aleoeten, een eilandengroep ten westen van Alaska van 3 juni 1942 tot 15 augustus 1943. De Amerikanen vreesde dat de Japanners de bevoorrading via de zee naar Alaska zouden afsluiten en dus moest er in geval van een directe confrontatie bevoorrading via de weg mogelijk zijn]. Op 8 maanden en 12 dagen was de meer dan 2.400 km lange weg klaar: een huzarenstukje! Door deze verbindingsweg werd echter ook Yukon ontsloten voor nederzettingen en veranderde het leven van de oorspronkelijke inheemse bevolking, 'The First Nations People', drastisch en voorgoed.

Er staat duidelijk vermeld dat we ons in 'bear country' bevinden, en een ontmoeting met een zwarte of grizzlybeer is weliswaar weinig waarschijnlijk, maar niet uitgesloten. Op onze wandeling naar de top houd ik dan ook goed de beboste kanten van het pad in de

gaten: onze berenspray ligt immers nog in de RV. We bereiken echter zonder kleerscheuren het einde van de trail, waar een Canadese en een Amerikaanse vlag gehesen zijn, en – net zoals langsheen de weg naar boven – informatieborden staan die het hele gebeuren in detail verhalen. We hebben ook een mooi uitzicht over Kluane Lake en ik neem even plaats in 1 van de 2 rode stoelen die naar 't schijnt op verschillende plekken in de Canadese nationale parken geplaatst zijn.

Terug naar beneden, en voort met de rit. We bespreken onze opties voor de rest van de dag: het is immers nog een heel eind rijden naar de grens met Alaska, wat maakt dat we waarschijnlijk niet meer kunnen stoppen voor een warme maaltijd. Onze kleine vriezer herbergt weliswaar voldoende 'luiewijvenmaaltijden', maar dan dienen we een kampplaats met minstens elektriciteit te vinden, want onze generator zullen we niet meer mogen laten draaien tegen de tijd dat we arriveren. En dan hebben we nog niet het eventuele oponthoud aan de Amerikaanse grens meegeteld… Toch wordt ervoor gekozen om tot in Tok, AK te rijden: eens we terug in de USA zijn, mogen we de klok immers nog een uurtje terugdraaien, dus we 'winnen' wat tijd.

De baan naar het noorden waar we nu op rijden, heeft een ongelijk wegdek en zit vol met bubbels en oneffenheden. Loic rijdt naar mijn goesting iets te onstuimig: hij amuseert zich duidelijk, maar ik hou m'n hart vast voor de ophanging van onze RV. Als we nu in panne vallen, is het over en out met onze road trip. Ik ben dan ook stiekem opgelucht als Hoesy omstreeks 19u00 het stuur weer overneemt: hij rijdt toch iets bezadigder.

In 'The Milepost' lees ik een aankondiging over een volledig uitgerust RV-park op een kleine 100 km van de grens. Aangezien de zon zich opmaakt om naar bed te gaan, en we toch nog wel een eind te rijden hebben eens we terug op Amerikaans grondgebied zijn, onderneem ik een laatste poging om mijn reisgenoten ervan te overtuigen daar te overnachten. Kunnen we ons douchen, rustig eten en op tijd onder de wol kruipen, om dan vroeg op te staan en het laatste stuk naar de grens goed uitgerust te overbruggen. Als een democratisch groepje stemmen we over mijn voorstel: 2 tegen, 1 voor en 1 onthouding, wat betekent dat ik bakzeil moet halen. Later zal blijken dat dit een verkeerde zet is…

Een kwartiertje voordat we Canada verlaten, spotten we midden op de rijbaan nog een mama moose met kalf. Een mooi plaatje, dat ik spijtig genoeg niet kan vastleggen, aangezien ik recht in de ondergaande zon trek. Beide beestjes begeven zich rustig naar de overkant en verdwijnen in de bosjes. Om 21u00 ontwaren we het grote bord 'Welcome to Alaska' en een kleiner exemplaar dat aangeeft dat we ons nu in de Alaska Time zone bevinden: 10 uur vroeger dan in België. Iedereen de RV uit voor een gekke foto voor het bord: yes, we made it!

Van daaruit is het nog maar enkele minuutjes rijden naar de eigenlijke grens én de Amerikaanse 'border control' [noot van Hoesy: tussen de Canadese en Amerikaanse border controls ligt er zo'n 30 km 'niemandsland']. We bereiden ons op het ergste voor, onze vorige perikelen bij het oversteken van de Canadees-Amerikaanse grens indachtig: toen zijn we een pak tijd verloren omwille van… biologische druiven, notabene in de States aangeschaft. Ditmaal hebben we een hele fruitmand aan te bieden: ananas, meloen, peren, appels, nectarines, frambozen, aardbeien, druiven. Ik probeer al vrede te nemen met het verplicht moeten wegkieperen van al dit lekkers; we zullen zien. De man in het hokje is erg vriendelijk en

vraagt of we het Noorderlicht al gezien hebben. Hij vertelt dat we zeker kans maken om dit prachtige fenomeen te kunnen aanschouwen, want nog niet zo lang geleden was het zichtbaar. Dan volgen de standaardvragen: wat gaan we doen in de 49ste staat, hoe lang gaan we hier rondtrekken, waar rijden we vanavond nog naartoe? Hoelang we in de States waren voordat we Canada binnengereden zijn? Bij het vermelden van onze verschillende aankomstdata reageert hij niet verbaasd. Of we weten dat er in Hoesy's en mijn paspoort géén stempel staat van Atlanta, GA? Ja, de douanebeambte is dit klaarblijkelijk vergeten – en nu zitten we met toegeknepen billen. De man geeft er echter verder geen commentaar op, en vraagt gewoon of we even willen wachten. Waarschijnlijk gaat hij ons verhaal elektronisch even checken. Na niet té gek veel tijd krijgen we het licht op groen: "Welcome to Alaska. Enjoy!" Naaajs, ons fruit is gered!

Seighin en ikzelf verwisselen onze Canadese simkaart opnieuw voor het Amerikaanse exemplaar, maar we krijgen geen van beiden verbinding. Onze klok vertoont dus ook nog altijd de Yukon tijd, volgens onze wegbijbel Mountain Standard Time, maar toch maar 1 uur verschil met Alaska Time. What happened to Pacific Standard Time? Een raadsel dat we niet opgelost krijgen…

Een kleine 100 mijl scheiden ons nu nog van onze bestemming voor deze nacht, Tok. Alhoewel de duisternis heel langzaam invalt, wordt het steeds moeilijker om de weg, en dan vooral het wegdek, nog te ontwaren We hadden gehoopt dat de conditie van de baan aanzienlijk zou verbeteren eens we de grens waren overgestoken, maar niets is minder waar. Toegegeven, er zijn minder stukken met louter grint, maar de weg bulkt van potholes, en vele daarvan zijn behoorlijk venijnig. Hoesy probeert hen zoveel mogelijk te ontwijken, wat niet altijd lukt. Naargelang de weg verder vordert, wordt de kwaliteit ervan iets beter; toch gaan er nu stemmen op om gewoon op een rest area langs de baan

te overnachten; wéér maar eens! Hoesy is bang dat we in het bijna-donker een put hard raken, met eventueel schade/panne tot gevolg. Het vooruitzicht op een beetje comfort en vooral een warme douche in de ochtend, smelt weg als sneeuw voor de zon.

Op 24 mijl van Tok rijden we de geasfalteerde parking van een rustplaats op en organiseren opnieuw een stemronde. Het neemt wat tijd in beslag vooraleer Seighin zijn beslissing kenbaar maakt: hij neemt eerst 'The Milepost' door om te bekijken wat er in de onmiddellijke omgeving te doen is. Opnieuw trek ik aan het kortste eind: we stranden met de finish in zicht in niemandsland. Er zijn 2 WC'tjes, wederom rudimentair, maar proper, beerveilige vuilbakken en enkele informatieborden over de overwinteringsgewoonten van verschillende diersoorten en de correlatie tussen kariboe en wolf. De mannen bereiden nog een diepvriesmaaltijd, maar mijn honger is grotendeels over, mede door de pretzels die we eerder al geknabbeld hadden. Het is 22u45 als ik in bed kruip, met een verongelijkt gevoel: van de belofte om af en toe toch een beetje 'luxe' op te zoeken, is er nog niet echt veel in huis gekomen. En ze kunnen me moeilijk verwijten dat ik niet flexibel ben…

8: And finally… Alaska

